

ÂSİYE OLMAK

2

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

İyi kadın demedik, saliha kadın demedik, Âsiye kadın dedik. Âsiye kadın ile de Firavun'un sarayından bile Allah'ı bulup Kur'an'da adı şanı geçecek kadın, dedik. Camide ibadet eden kadını konuşmuyoruz. İstanbul sokaklarında herkes ahlâk var mı yok mu diye anlaşılacak kadar ahlâksız dolaşırken, ticaret merkezlerinde kadınlar ömür tüketirken evinde oturup evini cennetleştiren, evinde çoluk çocuğunu Müslüman olarak yetiştiren kadını da konuşmuyoruz. Biraz daha ilerilere gittik. İnsanlığın en kötülerinden olan, küfrün ve zulmün liderlerinden olan Firavun'un sarayında onun karısı olarak ömür geçirmiş bir kadın olduğu hâlde Kur'an'ın Müslümanlara -kadın ve erkek tamamına- örnek gösterdiği en güzel kadın, Allah'ın en çok sevdiği kadın kulu Âsiye'den söz ediyoruz.

Camide, Kur'an kursunda, imam hatip mektebinde hoca veya hacı efendi bir annenin, babanın kızı olarak "iyi kız, iyi kadın, iyi anne, iyi eş" olmak iyi-güzel. Şüphesiz güzel ama çöplükte biten gül, ateşin içinden damlayan su gibi bir durum olan Firavun'un sarayındaki Âsiye'yi konuşuyoruz. Bu Ümmeti Muhammed'in içinden Âsiye'nin Rabb'ine kavuşmasından binlerce sene geçtikten sonra sokakları, caddeleri, ticaret merkezleri, okulları, üniversiteleri, pazarları Firavun'un sarayındaki kadar kötü şeylerle dolu olan bir toplumun içinden Allah'a davet eden, insanların Allah ile buluşmaları için canhıraş gayretler eden; Müslüman, davetçi hanımefendiyi konuşuyoruz. Onun için ona biz "hocahanım" demedik, "Âsiye Kadın" dedik.

"Âsiye Kadın" dedik, Âsiye olsun. Firavun kadar zalim birinin yönetiminde de olsa, eşi "Ben buraların ilâhıyım!" diyecek kadar canavarlaşmış olsa bile; çocukları, arkadaşları, Allah tanımaz kimseler olsalar bile sokakları "bizim ilâhımız firavundur" diyenlerle dolu olsa bile "Allah bana yeter, Allah'ın cennetinden bir odacığım olsun dünya benim olmasın" diyen kadını özlediğimiz için. Bu kadın dünyada var olsun diye belki de Allah dostları sabahlara kadar dualar ettiği için biz de bir mü'min olarak içimizdeki hasreti konuşuyoruz, dilimizdeki sevdâyı konuşuyoruz ve Âsiye kadın istiyoruz. Âsiye kadın!

Neden Âsiye kadın istiyoruz? Bunun için. Biz bu gerçeği konuşurken, Âsiye kadın hasreti ile kavrulur iken etrafımız diplomasını ilâhlaştırmış veya çevre baskısını "akrabalar, arkadaşlar ne der" düşüncesini aşamayacak kadar onlara esir düşmüş milyonlarla dolu olduğunu da biliyoruz. "Doğru, doğru. Âsiye güzel ama" diye başlayan gevşek Müslümanların, camileri, Yasin Törenleri'ni, Mevlit Kandili'ni, Kadir Gecesi'nin toplantılarını kuşattığını biliyoruz. Belki adı Firavun olan zalimler, Müslüman kadınları kuşatmıyor ama gelenek fena bir şekilde kuşatıyor. Akraba baskısı çıldırtacak kadar kuşatıyor. Önümüze put gibi koyulan diploma, iş, aş, sosyal güvence gibi gerekçeler ezip geçiyor. Bu sebeple belki namaz kılınan bir evden çıkıp Allah'ı bulmak Firavun'un sarayından çıkıp Allah'ı bulmaktan zordur. Pek çok Müslüman, kızını medreselerde, imam hatip liselerinde ve sonra da ilahiyat fakültelerinde okutuyor. Kızı iş bulsun diye. "Diyanete en helal şekilde kızımı yerleştirirsem oradan kızımın maaşı olur, kocası boşar ise onu işsiz kalmamış olur kızım. Biz de emekli olunca kızımın da parası olduğu için sıkıntı çekmeyiz." diye düşünüyorlar. Ama buna hafızlığı, dini, imam hatip lisesini alet ediyorlar. Sorduğun zaman da Allah için müthiş fedakârlıklar yapıp kızlarını yetiştirdiklerini

söylüyorlar. Bunlar iyidir, kötüdür ayrı bir mesele. Öyle olmalıydı, olmamalıydı onu konuşmaya gerek yok. Âsiye kadın bu değil, bunu konuşuyoruz.

Âsiye kadının tek derdi vardır: "Rabb'im! Bu Firavun'un bütün imkânları onun olsun. Bana cennetinden bir yer ver ve ruhumu al." Bunu göklerdeki bütün melekler duyacak kadar açık ve seçik söylemiş, Allah da şahit böyle dedi Âsiye ve melekleri şahit Âsiye böyle dedi. Katilleri de bu cümleyi duydu. Ondandır çivilere gerilmiş olarak, kan kaybından ölüp Allah'ın huzuruna gitti Âsiye. İki binli yılların filanca zamanında Müslüman bir kız "Diplomalar, iş, sosyal güvence, aş, gelecek endişesi hepsini parfüm kutusuna koyup çöpe attım! Allah'ım, senin davana çağırarak için adanmış bir Âsiye olarak beni kabul buyur." diyen ve bunu da ameli ile çalışması ile heyecanı ile ispat eden kızı konuşuyoruz, bu kız için dualar ediyoruz.

Bu girişi yaptıktan sonra dedik ki: "Bu zor, Müslüman'ın evinden bile belki bu sonucu almanın zor olduğu bir zamanda üç gerçeği unutmayacağız." Bu üç gerçeğin birincisini saydık, ikincisini saydık, üçüncüsüne gelmiştik. Birinci gerçekte dedik ki: "Bu Ümmet, asla hayır kapıları iyi insanları, mücahitleri, Âsiyeleri bitmez bir ümmettir." Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin meşhur hadis-i şerifini görmüştük. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin: "Bu Ümmet'in içinden, Allah'tan başkasından çekinmeyen ve kıyamet vakti gelinceye kadar bayrağını taşıyacak fedakâr nesiller muhakkak bulunacaktır." dediğini belge olarak konuşmuştuk. Dolayısı ile durum ne kadar kötü olursa olsun, işler ne kadar kötü giderse gitsin, tesettürsüz kadınların sayısı ne kadar çok olursa olsun, tesettürü çıplaklıktan fena olan modern kafalı giyinmiş çıplaklar Müslümanların arasında ne kadar çoğalırsa çoğalsın bu Ümmet'in içinden Allah'ın dinini ve davasını sonuna kadar savunup sonuna kadar sebat edecek, taviz vermeyecek bir kuşak muhakkak bulunacaktır. Böyle vaat ediyor Peygamberimiz. Böyle inanıyor ve bundan asla şüphe etmiyoruz.

Sonra İmam Nevevi'nin bu hadis-i şerife getirdiği bir açıklama hepimize müjde olmuştu. Acaba bu Ümmet'in kıyamete kadar çekirdeğini muhafaza edecek Mus'ab bin Umeyr gibi kıyamete kadar var olacak, Halid bin Velid gibi var olacak, Ebubekirliği yaşatacak, Ömerlik ruhu ile caddelerimizde dolaşacaklar. "Sadece medreselerde ilim tahsil edenler, tekkelerde zikir yapanlar, ellerinde silah ile cephelerde savaşanlar mı olacak?" diye bir soruya İmam Nevevi rahmetullahi aleyh cevap vermiş: "Hayır!" demişti "Hayır! Kimi yürekliliği ile, kimi ilmi ile, kimi dili ile, kimi tavırları ile, kimi malı ile herkes bu şerefe nail olabilir." Malını Allah için harcayanlar, kıyamete kadar infak yürekliliği gösterenler Peygamber aleyhisselamin var ettiği Âsiye olma şansını yakalamışlar demektir. İlmi ile bunu yapanlar, konuşarak yapanlar, dolaşarak yapanlar, bir âlimin hizmetini yapanlar, bir kahramanın çamaşırını yıkayanlar, bir mücahidin yemeğini pişirenler kim Allah için ve elinden ne geliyorsa onunla Allah'ın dinine hizmete ömrünü adıyorsa o bu Ümmet'in kıyamete kadar Ebu Bekir'i, Ömer'i, Mus'ab'ı, Enes'i, Âişe'si, Nesibe'si, Fatıma'sıdır Allah'ın izniyle, demiştik. Bu birinci hakikatti.

İkinci hakikatte üç hadis-i şerif önümüze çıkmıştı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Efendimiz: "Bir ayet olsun benden taşıyın, başkalarına götürün." buyurmuştu. "Sakin bir iyi işi küçük görmeyin, bir ayet ne olur" demişti. Sonra da: "Kimin gücü yetiyor ise kardeşine iyilik yapmaya, muhakkak o iyiliği yapsın." buyurmuştu. Bu üç hadisten yola çıkıp demiştik ki: "Âlim olmak, onlarca kitap okumak gerekmiyor. Bir gönle, bir kelime ulaştırmak gerekiyor. Bir kulaktan bir söz sokmak gerekiyor. Bir ayet bir insanın imanını kurtarıp cennete sokar mı? Sokar. Bir ayeti inkâr eden cehennemde kalacak mı? Kalacak. O zaman bir ayet bir nefes demek. Bir nefes, kurtarıcı hayat

demek! Hiçbir insan bir ayeti bildiği hâlde, onu anlatmayı basit göremez. Bir ayet cennet demek, cehennem demek çünkü. Bunu Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem mesajından algılamıştık.

Sonra demiştik ki: “Bu Ümmet; yüreğinde, özünde ve varlığında, bütününde bütün hayırları güzellikleri barındıran bir Ümmet’tir. Belki kötülük, fuhuş, hırsızlık vb. cinayetler, kötülükler caddelerde yayılır ve çoğalır ama fidanları kurumaz bu Ümmet’in. Allah’ın her asra sakladığı fidanlar muhakkak vardır.” demiştik. Sonra şeytanın küçük bir tehdidini ya da hilesini hepimiz kulağımıza küpe edeceğimiz şekilde Tevbe Suresi'nin 100. ayetini hatırlamıştık. Allah Teâlâ orada ilk Müslümanlardan, ilk insanlardan söz ederken, ashaptan, onların muhacirlerinden, ensardan yani Mus'ab bin Umeyr'den o zamanın Âsiyeleri olan, Âişelerden, Nesibelerden, Zeyneplerden söz ederken bir ilave yapmıştı ayete. Tevbe Suresi'nin 100. ayetinde

“وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ” demişti.

Muhacirler, ensar yani Nesibeler, Âişeler, Mus'ablar, Enesler "Resûlullah dedi ki" diye insanlığa ilim ulaştıranlar, o büyük kadro, o Allah’ın cenneti kendileri için hazırladığı, razı olduğu, beğendiği mü'min kulları, yeryüzünü nur ile doldurmuş o insanlar Allah’tan büyük vaatler aldılar. Ama sevapları toplayıp gittiler mi? “Bitirdik bu hesabı, harmanı kaldırdık, topladık size bir şey kalmadı." mı dediler? Allah öyle buyurmadı. Onlar, o cennetler satın almış adamlar can verip, mal verip, evlat verip Allah’tan cennetini bu dünyada aldığı Kur’an ile sabit olan adamlar ve onlara tabi olanlar. Nesibe’nin hayranları; film izler gibi izlemeyip örnek görüp Nesibe’nin peşinden gidenler, Âişe olmak için çırpınanlar, Mus'ab olmak için direnenler...

“وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ” buyurdu Allah.

“Ve onlar da Allah’ın razı olduğu cennetini vaat ettiği kullarıdır.”

Bu nereden karşımıza çıktı? İkinci hakikatten karşımıza çıktı. Ne demiştik: "Bu Ümmet'te hayır vardır kıyamete kadar." Birinci hakikat. İkinci hakikat: “Bu hayrı ashabi kiram toplayıp götürmemişlerdir.” Onlar kendi paylarına düşeni aldılar, gittiler. Kıyamete kadar Mus'ab kalitesinde Allah’a davet edenler, Nesibe olabilenler, Ümmü Süleym olabilenler kim olursa olsunlar, hangi ırktan, hangi topraktan olursa olsunlar onlar bu Ümmet’in ashabi gibi bu Ümmet’in delikanlıları gibi her zaman hayır ile anılacaklar ve bu Ümmet’in kıyamete kadar ateşini tutuşturulmuş olarak sürdürenler olacaklar." dedik.

Bu sebep ile de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in hadis-i şerifini gündeme getirdik. Zeyd bin Sabit radiyallahu anhin Ebu Davud, Tirmizi, İbni Mace ve Ahmed bin Hanbel'de rivayet edilen hadis-i şerifinde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sözünü hepimize müjde ettik. Ne buyurmuştu:

نَصَرَ اللَّهُ أُمَّراً سَمِعَ مَنَّا حَدِيثًا فَحَفِظَهُ حَتَّى يُبَلِّغَهُ

“Benim bir sözümü işitip onu kavrayan ve başkasına öğretenin Allah yüzünü güldürsün.” Rahmeten li'lâlemin Peygamber'im, duasına Allah'ın yarattığı bütün meleklerin “âmin” dediği Peygamber'im, Miraç görmüş Peygamber'im, yerlerin göklerin hayranı olduğu Peygamber'im elini açıp ne diyor: “Benim bir hadisimi başkasına ulaştırana Allah rahmet etsin, yüzü gülsün.” diyor.

Âsiye olup Allah'a davet için yola çıkan bu müjde ile yola çıkar. İkinci hakikat de bu işte. Bu Ümmet'in hizmetkârıdır o. Bütün Müslümanların kıyamete kadar duasını almış insandır; kadın veya erkek. Erkekler mahsus bir müjde değil bu, kadınların istisna edildiği bir müjde değil bu. Belki kadınlar Âişe'nin örneğiyle nedeniyle erkeklerden fazla bu müjdeye ulaşmışlardır. Âişe olmasa din eksik olurdu. O kadar fazla bilgi taşımış bu tarafa. Onun gibi başka sahabe de yok. Bu sebeple Âsiye kadın çalışmamız, yeryüzünü Âsiye kadınlar ile doldurma arzumuz, Sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in “yüzün gülsün” diye yüzümüze karşı söylemesi için yaptığımız bir iştir. Bu da ikinci hakikatimiz.

“Üç hakikat konuşacağız.” Üçüncü hakikatimiz; Kur'an-ı Kerim'in Araf Suresi'nde 164. ayetinden kaynaklanıyor. Bu ayette Allah Teâlâ, eski ümmetler içinden bize bir haber taşıyor. Bizden önceki ümmetler de peygamber gördüler, peygamberleri onların iman eden salih kimseler olması için kötülüklerle mücadele ettiler. İyiliğin yayılması için çırpındılar. Ama hepinizin çok iyi bildiği gibi, bir peygamber kötülüğe batmış birisine gelip de “yapma böyle” deyince “peki efendim, bundan sonra yapmıyorum” demedi. Hiç kimse demedi. Hatta çok iyi bildiğiniz örnekler, büyük büyük peygamberlerin Nuh aleyhisselam gibi, Lut aleyhisselam gibi peygamberlerin çocukları bile sözlerini dinlemediler. Hanımlarına nasihat ettiler kadınları onları “işine bak be” diyerek kovdular. Kendi çocuklarına yalvarıp yakardıklarından sonuç alamadıkları oldu. Kapısına elli defa, yüz defa gittikleri insanlar taşladılar onları. Buna rağmen hiçbir peygamber: “Ben daha gitmiyorum, oturup burada namaz kılacağım.” demedi. Hiçbir şey olmamış gibi ertesi gün bir daha gitti. Kovuldu, taşlandı, bir şey yok gibi bir daha gitti. Çünkü Allah'ın yolu, Allah'a davet yolu meşakkatle, dikenle çevrilidir. İnsanlar yağmurun altına kaplarını koyup su doldurur gibi peygamberlerin, Allah'a davet edenlerin karşısına çıkıp ibadet etmeye teslim olmaya hiçbir zaman yanaşmadılar. Hep Anadolu deyimi ile kırk dereden su getirdiler: “Şu olmaz, bu olmaz, şu niye böyle, bu niye böyle, neden böyle?” diye sordular. Ama peygamberler bıkmadılar aleyhimüsselam cemian.

Rabb'imiz Araf Suresi'nin bu ayetinde bu özeti yaptıktan sonra yukarıdaki bahsettiğim ayrıntıyı Araf suresinin başından itibaren izah ettikten sonra özet bir şekilde 164. ayette buyuruyor ki”

“وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا”

Peygamberler ne yapıyorlar? Çıkıyorlar mesela; düğün yapan elli-altmış kişinin önüne geliyorlar. “Etmeyin, eylemeyin böyle yapmayın Allah'tan korkun, ölürsünüz dirilirsiniz de bu rezillik önünüze çıkar.” diyor. Mesela ne diyorlardı Nuh aleyhisselama: “Bu bunak nereden her sefer karşımıza çıkıyor? Bıktık bu adamdan. Her yerde karşımıza çıkıyor.”

Salih aleyhisselam, Şit aleyhisselam, Musa aleyhisselam, Harun aleyhisselam hepsi Allah dostları, Allah'ın elçileri, yalvardılar, tehdit ettiler, hep karşılıklarına karşı düşman olarak yığıldılar. Buna rağmen yılmadı Allah'a davet eden Allah dostları. Peygamberler ve peygamberler gibi çalışmayı kendisine büyük bir ödev bilenler. Doktora tezi yazıp, filan camide vaaz edip, filan yerde konferans

verip, filan yerde basın açıklaması yapıp çekip gitmediler. “Ya son insana kadar herkes cennete gidecek ya da ben uyumam bu gece!” dediler. Allah hepsinden razı olsun, oldu da nitekim.

Bir grup, mesela yüz kişiye konuşuyor olan, onlardan kimse dinlemiyor ama onların yanında bir iki kişi akıllı, iman etmişler diyorlar ki o insanlara: “Yahu bunlar cehenneme kütük olacaklar belli. Bunlar laf dinlemiyor, iman etmeyecekleri belli. Ne konuşuyorsunuz ki bunlara?” Nuh aleyhisselam belki bir adamın kapısına iki yüz sene gitti, iki yüz sene, belki üç yüz sene gitti. Sonunda da iman eden üç beş insanı var. “Gitme bunların kapısına yahu. Bunlar daha dinlemiyor seni.” dediler. İşte, burada peygamberlerin verdiği cevap, “قَالُوا” diyor Allah Teâlâ bunun cevabında. “Dediler ki” demek ki bir peygamberin cevabı değil bu. Bütün Âsiyelerin sloganını Allah söylüyor üçüncü kuralda. Üçüncü kuralı konuşuyoruz. Âsiye'nin sloganı bu:

“قَالُوا مَعذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ”

Ne diyorlardı onlara? “Gitmeyin, bu adamlar sizi dinlemiyor, muhataba almıyor. Boşuna bunlarla uğraşmayın.” diyenlere ne cevap vermiş peygamberler:

“مَعذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ”

Evet bizde biliyoruz dinlemeyeceklerini, zaten kaçınıcıya kovuyor, yüzüncü defadır taşıyor beni.

“Öldürürüz seni bir daha gelme” diyor. Ama “مَعذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ” Allah'ın huzurunda özrüm hazır olsun benim. “مَعذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ” Rabb'ime karşı özrümü hazır etmem lazım. Hangi özrü? Hangi özrü? “Sen, iman eden bir kuldun da bu niye cehennemlik olarak öldü?” diye sorulduğunda “ben her kovduğunda bir kere daha gitmiştim kapısına Ya Rabb'i” demek özrüm hazır olsun.

“مَعذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ”

Ola ki Allah'tan da korkarlar bakarsın. Beni yüzüncü seferdir kapısından kovuyor ama bir milyonda bir şans da olsa bir umut taşıyorum hâlâ. Belki bu sefer akıllanır. İki yüzüncü gidişim oldu kapısına, belki iki yüz birincide hidayete erecek.

İşte "Allah" diye yola çıkanların, insanlığı kendisine dert edenlerin, 'hacı teyze, hoca anne, hacı anne, yasinci, kandilci' bunları aşip 'hafız abla, hoca abla' bunları geçip Âsiye olmuş kadın, son bir insan Allah'a secde etmiyor, “bu gece uyku bana helal değil” diyen bir insandır. "Senin kadıncağız hâlinle bunu ikna edemeyeceğin senelerdir belli oldu. Niye uğraşıyorsun?" dendiğinde cevabı hazırdır.

“مَعذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ”

“Hiç önemli değil. Onu iman ettirmek için uğraşmıyorum ben zaten. "Rabb'im ben bununla uğraştım, uykumu kaçırdım, gençliğimi harcadım, çeyiz değil kitap biriktirdim bunun için, ilahi demedim Kur'an'ın ayetlerini kulaklara dökmek için çırpındım durdum. Teheccüde bile kalkamadım. Çünkü sabahlara kadar onu dert eden işlerle meşguldüm ben" demeye mazeretim olsun.

“قَالُوا مَعذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ”

Şimdi buradan kendimize bütün çağların yani eski peygamberlerin, eski ümmetlerde Allah diye yollara dökülmüşlerin, cahillerin, kâfirlerin, zalimlerin taşıdığı Allah'a davet edenlerin, Âsiyelerin ortak sloganını kendimize slogan ediniyoruz. Hepimiz için; çoğul fiil bu.

قَالُوا مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ

"Rabb'imize karşı özrümüz hazır olsun." Görsün melekler ellinci, yüzüncü, iki yüzüncü gidişimdir bu.

وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

Ben yine ümitvarım. On bininci seferdir ama on bin bir olunca inşallah düzelir. Umut, umuttur. Âsiye sloganı bu. Yaşam tarzı ve hayat anlayışı Âsiye'nin. Bu bizi şu gerçeklere götürüyor.

Demek ki biz, üye sayısı mantığı ile çalışmayız. Kaç kişi olduğumuza bakmayız. Hiç önemli değil Allah saysın. Çünkü ben, üye toplamaya çalışan, stat doldurmaya çalışan spor kulübü başkanı değilim. Allah'a çağırın birisiyim. Üyelerimin ödeyeceği aidatlarla geçinmeyeceğim ben. Rabb'im'in ihsan edeceği rızası ile geçineceğim. Rabb'im'in: "Onlardan razıyım, altından cennetler akan ırmaklar hazırladım" dediği kullarından olmak istiyorum. Hiç önemli değil kaç kişi olduğum.

Âsiye, مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ diye çalışır. Çoğalmak için çalışmaz. Hiçbir zaman 'hâlâ dört kişiyiz biz' diye endişe etmez. 'Dört kişi olsaydık çok iyi olurdu' diye düşünmez. O, insan sayan aptal olmaz. Melek sayan basiretli bir mü'min olur. 'Rabb'im! Şu kadar senedir bu kasabada sana çağırıyorum, on kişi idim, on senedir on kişi kaldım' der. Sonra da içini ferahlatmak için, 'Kim bilir benim çalışmalarımı bugüne kadar kaç trilyon melek izlemiştir' der. Her şeyin şahitliğinin ortaya koyulacağı kıyamet günü de Âsiye'nin şahitleri toplandığı günde, cemaati, tarikatı, partisi, derneği olan herkesin çöktüğü zamanda o etrafındaki melekler ile dirilir. Üç, beş, yüz, bin, milyon değil saymasını bilemeyeceği rakamları şahidi olarak Allah'ın huzuruna getirir. مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ Bu, Âsiye kadının sloganıdır. Böyle yaşar Âsiye kadın. مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ Bu nedenle de sayı ile ilgilenmez.

İkinci; bu sloganın, ikinci işaret ettiği şey, Âsiye kadın gökler kadar büyük bir umut ile doludur. Şu sözü söyleyenlerden biri de Nuh aleyhisselam idi. Ve Nuh, dokuz yüz elli yıl kapılardan kovuldu, dokuz yüz elli yıl. Dünyanın hepsini dolaşmadı Nuh. Şöyle bir kestirme rakam söylesek, bütün dünyanın nüfusu yüz bin idi o zaman; belki o kadar da değildi. Nuh aleyhisselam bildin, bilemedin Şanlıurfa kadar bir şehirde dolaştı. İnsan dokuz yüz elli yıl yürüse sadece, her kapıdan yüz bin defa geçmiştir herhâlde. Buna rağmen bir kere daha giderken ne dedi? مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ dedi. "Delirdin mi sen, bu adamın kapısında ne işin var? Şüphelenecekler bile senden hırsız mısın" diye. "Olsun مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ Rabb'im beni çalışırken görsün." مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ Yine umut.

Yeryüzü su ile doldu. Artık şakası kalmadı, tehdit değil gerçek oldu her şey. Kendi öz oğlu bile "Ben kaçırım senin Allah'ından merak etme" dedi. Ona da yalvardı. مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ Umudu olmayan Âsiye olamaz. İki umudumuz var bizim. Yani umudumuzun iki şıkkı var. Birincisi; kendimden umutluyum. "Bu işi beceremem bu iş için yirmi sene medresede okumak lazımdı." demem. Ne derim?

"بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً" demişti Resûlullah" derim. Bir ayet de olsa görevlendirmişti beni Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ biliyorum. "Hamd âlemlerin Rabb'ine mahsustur." Otomatik görev belgem hazır. Birisi birisine teşekkür ettiğinde, "sen olmasan ben bu işi yapamazdım" dediğinde hemen devreye girerim. Çünkü bir ayet muhakkak biliyorum. Güzelim, kardeşim, mü'min kardeşim, bacım; "Bütün hamdler Allah'a mahsustur." "Sen buna tamam teşekkür ettin ama bu iyiliği Allah'tan bil, الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ var." Bu, bu demektir. İşte Nuh oldun. Hiçbir zaman demem ki "Hafız değilim ki ben bu işi nasıl halledeceğim?" "Arapça bilmiyorum." diyemem. Arapça bilmek şart değil. Musa aleyhisselam da İbranice konuştu. Arapça bilmiyordu. Eksik mi kaldı görevi? Hafız olmam şart değil, hatta ve hatta benim kalın kalın feraceler, çarşaf lar giymem de şart değil. Kendi eksliğime rağmen, belki omzu görünen, belki de ensesi görünen bir kadın olduğum hâlde, buna rağmen "بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً" bir ayet bile olsa onu tebliğ etmeye çalışırım. Bir ayet olsun. Çünkü neden? Sevgili Peygamber'im bana veda edip giderken "Bir ayet bir ayettir. Sakın onu basit görme, iyilik yapabileceksen muhakkak yapıp git." demişti. O vasiyetin hatırını kıramam ben. İki ayet biliyorsam iki ayetlik olurum. Beş ayet biliyorsam derya oldum zaten.

قَالُوا مَعذَرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ İki açıdan umut yüklüyor dedik. Benim yapamam dediğim bir şeyim yoktur, Allah'ın izniyle yaparım. İyi Türkçe bilmiyorum, hiç önemli değil. El-kol hareketleri yaparım. Üzüldüğümü gösteririm, ağlıyor numarası yaparım, anlasın ki çok üzücü bir şey bu. Diyelim ki o Korece biliyor ben de Korece bilmiyorum. Ama Allah'ın haramı işleniyor, dişimi gıcırdatırım anlasın ki bu kötü bir şeydir. Dil hep konuşmak değildir. Bedenimi dil yaparım. Parmaklarımı konuştururum, bedenimi konuştururum. Ama konuştururum. Umudumu kesmem.

İkinci umudum da 'karşımdaki kimseler anlamayacak' demem kıyamet gününe kadar. Dokuz yüz elli sene dolaşırım da demem bu sözü. Neden? قَالُوا مَعذَرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ "Ola ki bunlar Allahtan korkarlar, umut umuttur, korkarlar, korkarlar, korkarlar." derim. "Yahu görmüyor musun? Korkmuyorlar." dense وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ milyarda bir bu ihtimal. İhtimal mi? İhtimal. Tamam. Ben, Araf Suresi'nin 164. ayetine iman eden Âsiye adayı olarak "Ağrı Dağı'ndan dozer ile bir kaya parçasını kopartıp bunu ezsem, su çıkar mı bu taşın içinden" dense buna bile "çıkarcırım su" diyecek kadar, ölçüsü bu olacak kadar insanlara Allah'ı anlatmak, cennete davet etmek, cehennemden kurtarmak hususunda ümitvar olurum. Çünkü "Bu adamların cehenneme gideceği belli. Bunlara Allah azap edecek belli. Neden uğraşıyorsunuz bu adamlarla?" dendiğinde قَالُوا مَعذَرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ demişti peygamberler ve Allah'a davet edenler.

Asla 'sekiz ile beş arası burada bulunmak zorundayım ben, vakıf maaş veriyor bana yoksa bu helal olmaz' diye değil ama. Bu aptalca bir yatırım. 'İnek meradan erken döner ise kurtlara yem olur, akşam-ikindi vakti dönecek' demek gibi bir şey bu. Meradan dönme saati gelmediği için sekiz ile beş arası bekliyor olan insan değiliz. Biz Âsiye'yiz. Ve Âsiye ne demek? وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ heyecanı ile yaşayan demektir.

قَالُوا مَعذَرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ Burada Araf Suresi'nin 164. ayetini kendimize şiar edindik. Bunu şiar yani ilke, prensip edindik. Bu şiar, bu sözü söyleyenlere özenmemizden kaynaklanıyor. "Ah be ne vefalı insanlarmış" bundan kaynaklanıyor. Bir de biz de böyle olmamız gerektiği için buna özeniyoruz.

قَالُوا مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَنْفِقُونَ Basit bir slogan değil. Hangi tempo ile çalışacağımızı gösteren slogan, sekiz ile beşi mezara gömer bu. Sekizden beşe değil, nefes aldıkça, nefes aldıkça. Dedik ki Araf Suresi'nin 164. ayetindeki hakikat, bizim önümüzde çalışma tempomuzu, gayemizi belirliyor ve bundan biz, üye sayısı için çalışan değil, bundan biz, umutsuzluğa düşüp düşmemek açısından dikkat ederek çalışacağız dedik.

Bir üçüncü hakikat de parolamızdan مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَنْفِقُونَ sloganımızdan kaynaklanan üçüncü hakikat de nedir? Demek ki Allah bilenler, peygamber bilenler, cenneti hak bilenler, sırat köprüsüne inananlar, tesettürlü kadınlar, sakallı mü'minler, alkol kullanmayanlar, evlerine kumar sokmayanlar, faiz yemeyenler eğer bu ideallerinin hizmetini yapmazlar ise, Allah'ın önünde bir özürleri olmayacak demek ki ve bunun hesabını verecekler. Korkarım kıyamet gününde nice Kur'an hafızları rezil rüsva olacaklar. Kur'an'ın Şeriat'ına hakaret edilen bir yerde onu savunmadıkları için, susup küfrün sesinin, isyan sesinin daha yüksek olmasına sebep oldukları için hiçbir özür beyan edemeyecekler Allah'ın huzurunda. Hakkı bilen onu savunacak, dinini yalnız bırakmayacaktır.

Herkes dinini kendi dini gördüğü gibi, dine hizmeti de kendi görevi görecek. Din hizmeti, dinin haram ettiği şeyler ile mücadele sadece din hizmetinden maaş almak zorunda kalanlara, hocalara, âlimlere bırakılıp; onun dışındaki insanlar da "görevleri değil" şeklinde anlaşılırsa o zaman مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ sorusu ortada kalır. Nasıl "cennet hocaların değil hepimizin" diyorsak din de hocaların değil herkesin ve herkes dininin hocasıdır.

Gireceğin cennete herkesin girmesi için gayret etmektir Müslümanlık. مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَنْفِقُونَ diyenler, herhâlde gece namazı kılan insandılar. Herhâlde sofralarında haram yoktu. Herhâlde çıplak gezmiyorlardı. Herhâlde hırsızlık yapmıyorlardı. Herhâlde Allah'ın en iyi kuluydular, herkes bunu biliyor zaten. Ama kendileri namaz, oruç gibi ibadetlerle, infakla, cihatla ömür geçirirken başkalarının cehenneme yuvarlanmasına karşı sorumluluk hissediyorlardı. Bunun için Rabb'imize karşı özrümüz olsun "gittik, kovdu bizi ya Rabb'i" desin. Böyle istiyorlar. "Biz gittik; 'gelme kafana taş atarım' demişti. Ben yine gittim, taş attı, başım yarıldı ama yine gittim ya Rabb'i."

Bu gösteriyor ki mü'min insan işinden emekli olur ama dininden emekli olmaz. Yirmi yaşında, otuz yaşında iken, diyanette görevli iken talebe okutan, kadınlara nasihat eden ama emekli maaşı kendisine bağlandıktan sonra sadece evinde namaz kılanlar مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَنْفِقُونَ diyemeyecekler. Demiyorlar zaten. Gençlere bırakıyorlar o işi. Cennete girmeyi gençlere bırakıyor mu kimse? Bilakis ihtiyarlar daha uygun görüyorlar kendilerini cennete. Çalışır biraz daha gençler ondan sonra gelir diye düşünüyorlar.

Dininden emekli olamaz insan, işinden emekli olur. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ayetini bilecek herkes, رَتَّلَ الشِّتَاءَ وَلَوْ آيَةً sözünü, Peygamber vasiyetini uygulayacak. Biz emekli olduk dediğin zaman "Dinini nerede bıraktın?" diye sorarlar insana. Nuh aleyhisselam, bugünkü hesap ile bakılsa yirmi defa emekli olması lazımdı. Ama yirminci emekliliği de geçtiği hâlde مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَنْفِقُونَ diyerek, taşlandığı yollara düştü. Örneğimiz, ashabı kiram niye emekli olamadılar? İnsan işinden emekli olur. İnsan kışlık evinden yazlık evine, yazlık evinden de kışlık evine gider hiçbir kusur yok günah değil. رَتَّلَ الشِّتَاءَ

والصَّيْفِ diyor Allah. Yaz-kış hayatı normal. Ama kışlık yerinde görevli olduğu hâlde vakıfta görev yapıyordu, yazlığa gidince ne kimseye ders veriyor, ne kimseye emri bil maruf yapıyor. "Neredesin abla sen?" "Tatile geldik buraya." "Cennet görevli olduğun vakfın bahçesinde mi sadece?" "Bu köye tatile geldik." Demek dinin tatili oluyor. Demek tatil döneminde ölen cennete gitmeyecek. Böyle bir mantık mı var?

Din, emekliliği olmaz ve bir kenara bırakılamaz bir şeydir. "Tatile geldiğimiz için nefes almayacağız biz artık. Biz kışın nefes alıyorduk." Diyor mu insan? Nefes aldığın sürece "Allah" diyeceksin, "Allah" dedirteceksin. **وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ** Yoksa Allah'a karşı bir özrün olmaz senin. **مَعْدِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ** ve büyük bir ihtimalle sen tatil yerindeki büyük şansları kaybettin. Kendini tatilde gördüğün için, orada bir kıvılcım ile yüreğindeki kor tutuşup Allah'a doğru yönelecek üç tane genç kız, beş tane delikanlıyı cehennem çukuruna attın. Kış aylarında İslam'a hizmet etmek üzere İstanbul'a geri döndün. İstanbul'da da orada o bereketsizliği işlediğin için Allah senin diline bir daha feyiz vermedi, bin kere konuştuğun hâlde kimse namaza başlamadı. Çünkü sen mevsimlik hocasın. Çünkü sen insanlar ayağına geldikçe konuşmayı düşünüyorsun. Çünkü sen vakıf, diyanet, devlet sana maaş veriyor, o maaş haram olmasın diye konuşuyorsun. "Sekizden sonra gelirsem helal olmaz maaşım" diyorsun. Ama **وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ** **مَعْدِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ** diyenler öyle demediler.

Bu üç hakikat, Âsiye kadının motorudur. Nedir bu üç hakikat?

Bir; bu Ümmet Allah'ın izni ile kıyamete kadar bin tane daha Âsiye çıkartır. İsrailoğulları'nın bir Âsiyesi vardı. Bu Ümmet'te her köyde bir Âsiye olur. **وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ** çünkü.

İki; biz bu yola çıktığımızda canım Peygamber'imim, yüzüm gülsün mutlu olayım diye duasını almak için çıktık. Belki eşim olmaz, belki çocuğum olmayacak, belki içinde oturup ütümü yapacağım bir evim hiçbir zaman olmayacak ama Peygamber duasını bağrıma basıp yaşayacağım ben. Anlı şanlı bir düğünüm olmayacak belki ama anlı şanlı bir düğün ile Resûlullah'a kavuşacağım. Belki beni akşam bağrına basacak bir dostum olmayacak. Hep gariban evde, vakıfta, dernekte yaşayacağım. Yollarda gurbette ömrüm geçecek. Ama beni kabrime girer girmez bağrına basmış Kur'an'ım olacak.

Üçüncü hakikat de aksi takdirde ben Rabb'ime mazeretsiz giderim. Bu yüzden pek çok hafız, pek çok filan din medresesini bitirmiş insan, pek çok bir sürü yığını bilen hoca kızı, öğretmen kızı, profesör kızı insan, ödeyemeyeceği bir bedel ile Rabb'inin huzuruna gidecek. Çünkü Allah ona diyecek ki o zaman "sen sadece kaşlarını çatsaydın bu yapılan ayıptır" diye en az on kişi bırakacak, o haramı işlemeyeceklerdi. Sen bir hoca kızı olarak protesto etmediğin için onlar cesaret buldular. Şeytan onlara dedi ki: "Hocanın kızından daha mı iyi biliyorsunuz? Bak hocanın kızı bir şey demedi." Senin küçük bir tepkisizliğin harama kıvılcım oldu. O sebeple biz Rabb'imizin önüne mazeretle çikalım diye kıvrılır dururuz. Sevdamız budur. Bunun için Âsiye istiyoruz. Bu Âsiye'yi bekliyoruz. Ümmetini dert etmiş ve o, Rabb'inin özünde mazeret olarak gidip götüreceği şeyi yapıyor. Biz de mü'minler olarak o Âsiye'yi Rabb'imize mazeret göstereceğiz.

"Evet, Ya Rabb'i. Küfür, fisku fücür çok yayılmıştı ama biz de Âsiye yetiştirmiştik. Âsiyemiz kapı kapı dolaşıyordu. Kadınların arasına ben erkek hoca olarak girip istediğim gibi konuşamıyordum. Ama üç tane, beş tane Âsiye kız yetiştirdim, onların hizmetini yaptım. Yemeklerini ben pişirdim. Şoförlüklerini yaptım. Çamaşırlarını yıkadım onlar kadınlara dolaşsın diye. Onlar yapmadılar Ya Rabb'i.

Ben ne edeyim?" Benim mazeretim bu. مَعذِرَةٌ إِلَى رَبِّكُمْ Kadınlar da diyecek Âsiyelik yapmazlar ise Âsiye yetiştirmek isteyen hocalar da, vakıflar da مَعذِرَةٌ إِلَى رَبِّكُمْ bunu yapıyorlar. Bu da üçüncü hakikatimiz.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.